

Csukás István

Nyár a
szigeten

Johann Kényvmolyképző

Csukás István

NYÁR A SZIGETEN

7. javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 201X

1

Amelyben véget ér a tanítás, Kece kipróbálja a zseblámpát, de azért elindulnak, egy tyúk feketére ég, de azért megeszik

1.

Mint minden igazán vidám gyerektörténet, ez is egy csengőszóval kezdődik. Mégpedig, sejtethetik, az utolsó csengőszóval, amelynél édesebb muzsikát a világ legnagyobb zeneszerzője sem tudna kitalálni. Pedig amúgy különben elég csúnya berregés: zrr, meg: hrr, meg: brr – de hát, mint annyi dolgot az életben, ezt is széppé költi át az emberi vágyakozás.

Vagyis szólt a csengő, zörgött, hörgött, berregett, és Bádógos, akinek pedig olyan botfüle volt, hogy mankó helyett lehetett volna használni, lehuntya a szemét, szeplős arcán áhítat terült szét, és úgy hallgatta, mint egy szimfóniát.

Tuka férfias komolyságot erőltetett az arcára, és tüntető lassúsággal szedte össze a füzeteket, ceruzákat, mint akit akármilyen csip-csup ügyvel nem lehet kihozni a sodrából.

Bezzeg Cseppcsányi alig bírta magával, rezgett, remegett, mint egy higanygolyó, hirtelen kigurult a padból, a táblához

rohant, s hatalmas lendülettel, már ameddig rövid karja felért, óriási V betűt rajzolt az „AKÁCIÓ!” elé. Szinyák és Kece, akik egy padban ültek, mintha csak erre vártak volna, felugrottak a pad tetejére, és világgá harsogták a visszavonhatatlan tényt:

– Vakáció! Vakáció! Éljen sokáig a vakáció!

Palánk Géza, aki előttük ült, finom nehezteléssel a fejét csóválta. De azután őt is magával sodorta az események ellenállhatatlan lendülete, ugyanis Szinyák elvesztette egyensúlyát, és Kecét is magával rántva, mint Dugovics Titusz a törököt, Palánk Géza nyakába zuhantak.

Mire kigabalyodtak egymásból, a tanterem kiürült, csak ők maradtak ott hatan, mint az összeesküvők, bár az igazat megvallva, a többiek egy cseppet sem törődtek velük, kirohantak a végtelennek tűnő nyárba, mint a kalitkából szabadult csízek.

Palánk Géza szólalt meg először, neheztelő orrhangon:

– No de kérlek! No de kérlek!

Szinyák udvariasan felsegítette Kecét, majd cigányosan fekete képét komolyra igazítva válaszolt:

– Pardon, gróf úr! Az egésze a gravitáció tehet! Mert eshettünk volna felfelé is, ha nincs ez az átkozott nehézkesedés!

Kece tökéletesen meg volt elégedve ezzel a válasszal, a maga részéről nem tett hozzá semmit, a térdét dörzsölte nagy buzgalommal, ahol a két régi sebhely közé egy harmadik fakadt az esés következtében.

Tuka végre összepakolta könyveit, és minden izgalom nélkül feltett egy kérdést:

– Minden rendben van?

A többiek egészen világosan érthették, hogy mire vonatkozik ez az egyszerű kérdés, mert bólogtak, és így válaszoltak:

– Minden rendben!

Cseppcsányi a nagyobb hatás kedvéért egy hatalmas felkiáltójelet rajzolt a táblára.

Tuka elégedetten biccentett.

– Akkor holnap indulunk!

Mégis valami nagyon izgalmas dolgról lehet szó, mert lám, a komoly Tuka szeme ragyog, mint a karbunkulus, s a többi gyerek szemében is parázslík az öröm, mint a kerékpár stoplámpájában az ásványi fény.

Cseppcsányi rikkantott a táblánál:

– Csak innen el gyorsan, mert a ruhámba ivódik az iskolaszag! Aztán szagolhatom egész nyáron!

A furcsa, színpadon használatos szórend lenyűgözte őket, mert kifelé tolongva kiabálták:

– Csak innen el gyorsan!

Szinyák még hozzátette az ajtóban:

– Mondá az ősz Cseppcsányi!

Egy pillanatra visszanezett az üres tanteremre, s olyan furcsa érzése támadt, mintha egy idegen lakásba nézne be akaratlanul. Minden ismeretlen volt, illetve ismeretlenné vált – a padok, a tábla, a falon a képek. De hát Szinyák most nem ért rá furcsa, ismeretlen benyomásokkal foglalkozni, a többiek után rohant, és csatlakozott hozzájuk az utcán.

Tuka, akitől az egész ötlet származott, s akit különben is amolyan vezérfélének tekintettek (hallgattak rá, még a nagy civódások, veszekedések közben is), most még egyszer komolyan végignézett rajtuk az utcán, és azt mondta:

– Tehát három főnek egy sátor! Egyet hozok én, egyet meg hoz Palánk Géza. Megvan a sátor, Géza?

Palánk Géza finoman biccentett.

– Megígértem, nem? Természetesen megvan. Cseh túrasátor! – tette hozzá hencegve.

Tuka elsiklott a túrasátor fölött, fontos az, hogy megvan.

– Helyes. Szinyák hoz egy petrófőzőt! Megvan a főző? Szinyák lelkesen bólogatott.

– Meglesz! De petróleumot közösen veszünk!

– Igen, majd a közös kasszából fedezzük. Te csak vedd meg, majd kifizetjük! Bádogos hoz egy bográcsot. Rendben van a bogrács, Bádogos?

– A bogrács holnap előáll! – jelentette ki Bádogos szokatlan fordulattal, mert mindig összekeverte a frissen felszedett mondásokat.

Tuka, aki pedig általában ki szokta igazítani, mert idegesítette Bádogos renyhésege, most csak legyintett.

– De fényesre súrolva, Bádogos!

Bádogos vaktában válaszolt:

– Ragyogni fog, mint a vöcsök!

Ez már azért Tukának is sok volt, de az ügy érdekében meg az idő rövidege miatt legyűrte ingerültségét.

– Helyes. Kece hoz egy zseblámpát, Cseppcsányi pedig egy fűrészt. Rendben?

– Rendben – mondta Kece.

– Rendben – mondta Cseppcsányi. – Elhozom a róka farkút!

– Ezenkívül mindenki hoz két takarót, kanalat, villát, pléhtányért, törülközőt, szappant, fogkefét. Vagyis mindent, ami nélkülözhetetlen a civilizált élethez!

Bádogos morgott:

– Táborozni megyünk, nem? Minek az a nagy fene civilizáció? Fogat itthon is moshatok!

De most ez a kijelentés, amely Bádogos szellemi színvonalát figyelembe véve, szellemesnek is mondható volt, semmi sikert nem aratott. Sőt, Cseppcsányi hátba vágta Bádogost, és vigyorogva letorkolta:

– Mert különben kihullnak a fogaid! És ehetsz pempőt meg tejbegrízt!

– Utálok a tejbegrízt! – morogta Bádogos.

– Na látod, azért kell a fogkefe! – zárta le a vitát Cseppcsányi.

Tuka még egyszer végigfutotta gondolatban a tenni- és hoznivalókat, hogy nem felejtett-e ki valamit. Bár elég sokat ábrándoztak meg álmodoztak erről a táborozásról, a gyengék, a félnékek is lemorzsolódtak a tervezetés ideje alatt, így maradtak hatan, hat jó barát. Gyűjtöttek a közös kasszába, számtalan listát és programtervezetet készítettek, úgyhogy mindenki kívülről tudott már mindent, és ez az utolsó „eliga-zítás” is feleslegesnek tűnhet a közömbös szemlélő előtt. Csakhogy a közömbös szemlélő nem tud semmit! Nem tudja először is azt például, hogy micsoda szívet-tüdőtágító öröm volt az, amikor végre a szülők is beleegyeztek a tervbe. Vonakodva, az igaz, mert a szülő azért szülő, hogy aggódjék a csemetéjéért. És ennél az esetnél az aggódást be kell szorozni tizenkettővel, és akkor még nem is számoltuk a nagymamákat és egyéb oldalági rokonokat – és ez így is akkora hatalmas aggódás, amellyel már egy közepes szélmalmost el lehet hajtani. Ezt még annak idején Szinyák jelentette ki, nagyon pontosan érzékeltetve a szülők ellenállását. Hogyisne, hiszen ők hatan, teljesen egyedül, minden felügyelet nélkül, felnőtt férfiak módjára, meg akartak vívni a természettel! Ezt Bádogos mondta, amin mindenki elcsodálkozott,

mert ilyen értelmes mondást Bádogostól még nem hallottak! De hát végül győzött a fiúk makacssága, a sóhajtozás meg egyre halkult, az ellenvetések gyöngültek, a nagymamák siránkozása zsörtölődéssé szelídült, s a szülők beleegyeztek, hogy rendben van, elmehetnek egy hétre a Dunára, ha...

Ez a „ha” az utolsó ellenérv volt, amolyan óvintézkedés, Kece mamájának az ötlete. Mert természetesen a szülők is összeültek, tanácskoztak, jegyzéket váltottak, és törték a fejüket. Kece mamája foglalta össze a helyzetet:

– Nem vitás, hogy a gyerekeknek önállóságra van szükségük. Különösen a fiúgyerekeknek! Én nem is szeretném, ha az én fiamból valami nyámnyila felnőtt lenne. Én támogatom is a tervüket. De másfelől mégiscsak gyerekek. Ezért kellene ott a környéken megbízni valakit, aki rajtuk tartja a szemét. Titokban természetesen, hogy ne vegyék észre – tette hozzá Kece mamája igen jó ösztönnel. – Éppen ezért körül kell néznünk a színhelyen.

Mindnyájan elfogadták az ötletet, és megbeszélték, hogy Kece mamája meg Palánk Géza mamája kimegy a színhelyre, és elintézi mindent.

Kece mamája a terepszemle előtt kifaggatta Kecét, hogy hova szeretnének menni pontosan.

– A Törökcsárda után! Ott van egy jó lapos, fűzfás part-rész – jelentette ki Kece, mert ebben már természetesen ők is megegyeztek. Előzőleg tájékoztak, érdeklődtek, megvitatták a Magyarországon fellelhető még vadnak vagy félvadnak mondható helyeket, és a Törökcsárda utáni part-részben egyeztek meg.

– Ott szemben van a nagy sziget. Annak a partján – tette hozzá Kece magyarázkodva.

A két mama kiutazott a Törökcsárdához. Körülnéztek, és igen jól megegyezhettek valakivel, mert nagyon elégedetten jöttek vissza.

– Minden rendben van! – jelentették ki a rendkívüli szülői értekezleten.

– És mennyit kér az illető? – kérdezte Bádogos mamája.

– Egy fillért se! De azért teljesen megbízható. És ráér egész nap.

Kece mamája igen alapos nő volt, s a többiek megnyugodtak a kijelentéstől. Most már nem volt „ha”, indulhatott az expedíció!

Tuka, miután végiggondolt mindent, kiadta a legutolsó utasítást:

– Holnap reggel fél nyolckor a távolsági autóbusz-állomáson találkozunk! Szülői kíséretet mellőzzük! Szevasztok!

A gyerekek szétrebbentek, Szinyák és Kece együtt ballagott hazafelé.

– Öregem – mondta Szinyák. – Öregem, ha elképzelem, hogy holnap már itt hagyom ezt a poros várost!

– És a fagyaltot! – vágta rá Kece. – Gyere, pótoljuk be, amit lehet!

És bepótolták. Minden útba eső fagyaltosnál vettek fagyaltot, a biztonság kedvéért tettek egy-két kanyart is, és teljesen berekedve érkeztek haza.

2.

Az Engels téri buszállomás utasai, takarítónői, pihenő sofőrei, az üvegalitkában az információs kisasszony, a taxijuk mellett álldogáló taxisok különös gyülekezésre

figyeltek fel. Elsőnek Bádogos érkezett, s mivel mind a két keze tele volt, az egyszerűség kedvéért a fején hozta a fényesre csiszolt bográcsot. Olyan volt, mint egy középkori zsoldos. Cseppet sem törődött a feléje áramló figyelemmel, leült egy padra, valahonnan előhalászott egy megkezdett kolbászos kenyeret, és nagy buzgalommal majszolta. A bogrács minden harapásnál megcsörrent a fején, de Bádogos ezzel nem törődött.

Másodiknak Szinyák robogott be, hátán hatalmas hátizsák, kezében lóbálta az öreg, kormos petrófőzőt, s hangosan üdvözölte Bádogost:

– Üdv, Cézár, a túri morák neked szalutálnak!

Bádogos szájában megállt a falat, a fejét forgatta idegesen.

– Mi, mi? Mi az a túri micsoda?

Szinyák lehuppan mellé.

– Így köszöntötték a légiósok Cézárt, szabad magyar fordításban! A bátyámtól tudom, humán gimibe jár. Akarod hallani latinul is? Ave Caesar, morituri te salutant! Hja, öregem, a klasszikus műveltség!

Bádogost leterítette a klasszikus műveltség, idő kellett hozzá, hogy magához térjen, s újra megindítsa állkapcsát. S alig nyelte le az agyonrágott falatot, mikor megjelent Kece és Cseppcsányi. Lepakoltak a padra, Cseppcsányi az ingéből előhúzta a róka farkú fűrészt, és büszkén mutogatta.

– Valódi svédacél! Hallgassátok meg a pöngését!

Megpöngette a fűrészt, és sorban odatartotta a fülükhöz.

Bádogos újra ideges lett, mert a bogrács berezonált a fűrésztől, és úgy szólt, mint egy félrevert harang.

– Vidd innen azt a vacakot, berezonál a koponyacsontom!

– mondta dühösen Cseppcsányinak.

Szinyák kíváncsi lett, hogy milyen lehet Bádogos berezonált koponyacsontja, de a további kísérletet félbeszakította Tuka.

– Szevasztok! – köszöntötte őket. – Palánk még nincs itt?
– Lerakta a hátizsákját s a szépen összeszűjazott háromszemélyes sátort.

– Majd befut a gróf úr is – vigyorgott Szinyák – egy meggörnyedt nagymamával, aki a felszerelést cipeli utána!

Tuka leintette a gúnyolódó Szinyákot, de az az igazság, hogy Szinyák nem sokat tévedett, mert befutott egy taxi az állomásra, s Palánk Géza úgy nézett ki az ablakán, mint egy Afrikába induló angol főrend. Fehér vászonsapka volt a fején, zöld napszemüveg az orrán, tengerészcsíkos trikója fölött könnyű őzbőr leंबरdzsek.

– Azanyát! – ámuldozott Bádogos, mikor felismerte Palánk Gézát.

Palánk Géza kiintett nekik, majd könnyedén kilépett a taxiból. A taxis hátrament a csomagtartóhoz, és rakta kifelé: egy bőrröndöt, egy horgászfelszerelést, egy elegánsan becsomagolt cseh túrasátrat, egy összehajtható kempingszéket, egy alumínium étkészletet, egy hűtőtáskát és az összeszűjazott plédeket.

Palánk Géza kifizette a taxist, aki beállt bámuló kollégái közé.

Szinyák tért először magához.

– Hát te hova készülsz? – szólította meg köszönés helyett Palánk Gézát.

– Szevasztok! – köszönt Palánk Géza, eleresztve füle mellett a Szinyák megjegyzését.

– Szevasz! – mondta Tuka. – Nem lesz egy kicsit sok a csomagod?

– Á! – felelte Palánk Géza könnyedén. – Elviszi az autóbusz! Ezek mind szükséges holmik.

– Te tudod – hagyta rá Tuka, aki nem akart vitatkozni.

Palánk Géza leült a padra, majd a levegőbe szippantgatva megszólalt:

– Mi ez a rettenetes bűz?

Bádogos szájában is megállt a falat, s idegesen mozgatta az orrát.

– Én is érzem!

– Olyan, mintha kőolaj lenne – állapította meg Palánk Géza.

– Olyan, mintha! – helyeselt Bádogos tele szájjal.

Mindnyájan Szinyákra néztek, Szinyák épp egy tréfával akarta elütni a dolgot, mikor leesett neki a húszfilléres, hogy ez csakis a petróleum lehet. Rémműlten kapott a hátizsákja után, megszagolta, s kétségbeesett képpel jelentette ki:

– Kiömlött az a vacak petróleum! Átitatott mindent!

– Nem baj – vigasztalta Cseppcsányi. – Nem megy bele a moly!

– Mindenesetre tedd arrébb – morgott Bádogos. – Mert elveszi az étvágyamat! Már a kolbásznak is petróleumíze van!

Szinyák dühösen nézett Bádogosra.

– Csukd be a szád evés közben! – mondta neki, de azért arrébb rakta a hátizsákot.

Még fél órájuk volt az indulásig, Tuka elment jegyet venni, Kece meg Szinyáknak sugdosott, meg akarta mutatni a csodálatos zseblámpáját.

– Valami sötét hely kellene! Van rajta zöld, kék és piros. Szinyák kíváncsi lett a lámpára.

– Gyere! – mondta. – Tudok egy sötét helyet!

Beballagtak az épületbe, s lesurrantak a mellékhelyiségbe.

Kece bement az egyik fülkébe.

– Figyeld a plafont! – szólta ki.

Behúzta az ajtót, Szinyák a plafont figyelte.

Valóban csodálatos zseblámpa volt! Kék, zöld és piros fények villóztak a fekete csempeburkolaton. Így játszottak a fényekkel, mikor Szinyák megszólalt:

– Gyere ki, mert lekéssük a buszt!

Kece eloltotta a zseblámpát, és ki akart jönni a fülkéből, de nem nyílt az ajtó. Valahogy beakadhatott a zár. Kece rázta, rángatta, Szinyák kívülről piszkálgatta, de a zár megmakacsolta magát.

– Most mi lesz? – suttogta Kece elhaló hangon.

– Várj, megkeresem a takarítónőt! – biztatta Szinyák, és elrohant.

– Ne hagyj itt! – könyörgött Kece.

De Szinyák már kiszaladt, megkereste a takarítónőt, és elhadarta neki, hogy nem nyílik az ajtó, és le fogják késni az autóbust.

Az öreg, mogorva takarítónő gyanakodva nézett Szinyákra.

– Akkor te hogy tudtál kijönni?

Szinyák erre nem tudott felelni, könyörgésre fogta a dolgot:

– Tessék jönni, néni, kérem!

A takarítónő kényelmesen elindult. Lent szétnézett.

– Melyik az? – kérdezte.

– Kece! – suttogta Szinyák. – Kece, hol vagy?

A takarítónő fenyegető arcot vágott.

Kece végre megszólalt:

– Itt vagyok!

– Tetszik hallani, ott van! – mutatott az ajtóra Szinyák.

A takarítónő morogva kinyitotta az ajtót.

Kece kijött a fülkéből.

– Köszönjük szépen! – vetette még oda Szinyák, és elrohantak.

A peronon türelmetlenül várták őket.

– Hol a csudában voltatok? – kérdezte Tuka. – Nemsokára indulunk. Mindjárt beáll a busz, és be kell rakodnunk!

– Jó, jó, már itt vagyunk! – nyugtatta őket Szinyák. – Hol az a busz?

– Legjobb lenne, ha te egészen hátra ülnél! – figyelmeztette Bádogos. – Mert esetleg le fognak szállítani a bűz miatt!

– Majd belocsolom kölnivel! – morgott Szinyák. – Különböben is közös petróleum!

– Csak volt! Most már a tiéd, egyedül a tiéd! – vigyorgott Bádogos, és megigazította a fején a félrecsúszott bográcst. – A túri morák Salvus víz helyett petróleumot isznak! – tette hozzá titokzatos hangon.

Tuka nem bírta megállni, ingerülten megkérdezte:

– Ez meg mi a csuda, ez a Salvus víz, Bádogos?

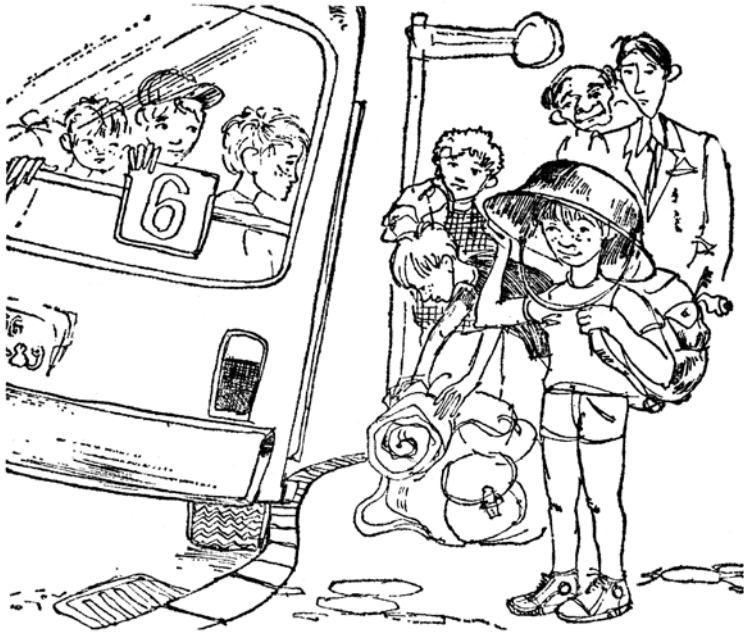
– Az idegenlégiósok titkos üzenete Cézárnak! – mondta büszkén Bádogos. – Szabad magyar fordításban!

Tuka felsóhajtott.

– Még csak reggel fél nyolc, és te máris ennyi sületlenséget hordasz össze! Mi lesz délben?

Bádogos éppen válaszolni akart kapásból valami olyasmit, hogy zenit lesz délben, meg hogy a nap pont eléri az ebéd-szünetet, de a hangszóró félbeszakította, illetve belefojtotta a szót. Hörrent, recsegett a fejük felett, majd bömbölve megszólalt:

– Cseppcsányi Elemérnek üzeni a mamája, hogy a spájz-kulcsot adja le az információnál! Cseppcsányi Elemérnek

üzeni a mamája, hogy a spájzkulcsot adja le az információ-nál! Vége.

Megdöbbenve ugrottak fel a padról. Cseppcsányi össze-rezzent, és lázasan kutatott a zsebeiben.

– Tyű, a kutyafáját! – motyogta. – Valahogy zsebre vág-hattam a spájzkulcsot! Itt van. Nem értem, hogy történhe-tett...

Kérdőn nézett Bádogosra, majd elrohant az üvegkalitká-hoz, és leadta a spájzkulcsot.

A hatalmas farmotoros Ikarus beállt a helyére, a sofőr leszállt, kinyitotta a csomagtartót.

Berakták a csomagokat, Szinyák óvatosan még egyszer megszagolta a hátizsákját, majd sóhajtva betolta legbelülre, távol a többiek csomagjától.

A busz üres volt, úgyhogy mindnyájan ablak mellé ülhetek. Izgatottan bámultak kifelé, nézték az elmaradó utcákat, a siető embereket, a ténfergő gyerekeket.

Majd kiértek a városból, zöld síkság terült elébük, a busz felbőgve nekiiramodott, falta a kilométereket. Némán figyelték az utat, a zöld bokrokkal sűrűn benőtt, kanyargó Dunát; tele volt a szívük várakozással, örömmel, izgalommal, arcuk kipirult, orruk meg belapult, ahogy az üveghez nyomták.

Elvarázsolta őket a táj.

Azután lassan oldódott a varázs, engedett a feszültség, már egyéb, hétköznapi dolgokra is tudtak figyelni, például a már elviselhetetlenné váló bográcszörgésre.

– Igazán betehetted volna a csomagok közé a bográcsot! – jegyezte meg Tuka, és szigorúan nézett Bádogosra.

– Azonkívül nem is gusztusos! – finnyáskodott Palánk Géza. – Ha elképzelem, hogy ebből a bográcsból fogunk enni, és ha hozzáképelem a te fejedet... – Nem fejezte be a mondatot, de így is nyilvánvaló volt, hogy nem hízelegni akart Bádogosnak.

Bádogos segélykérően nézett körül, de mivel látta az egységes ellenszenvet, levette a fejéről a bográcsot.

– Már úgyis egészen beleizzadtam – motyogta.

– Fúj! – mondta Szinyák Palánk Géza modorában.

Bádogost a további piszkálódástól a sofőr mentette meg. A busz megállt, a sofőr vidáman hátraszólt:

– A következő megálló a Törökcsárda! Lehet készülődni!

Mindnyájan újra az ablakhoz fordultak, és figyelmesen megnézték minden fát, bokrot, kerítést, villanypóznát, majd mikor a busz újra fékezett, az ajtóhoz tömörültek.

A sofőr kiadta a csomagokat, és elrobogott a busszal.

3.

Álltak a csomagok mellett, és lenyűgözve nézték a Dunát.

Bádogos törte meg a hallgatást, fittyet hányva a megjegyzésekre, újra a fejére csapta a bográcsot, és felrikkantott:

– Itt vagyunk hát a vad természet lágy ölén! Le a cipővel! Éljen a mezítláb!

Ettől a nyakatekert mondattól magukhoz tértek, Tuka kiadta a parancsot:

– Gyerünk a komphoz!

Leballagtak a Duna-partra, Palánk Géza kétszer is, mivel egyszerre nem tudta lecipelni a csomagjait.

A kompra várni kell, ahogy megtudták egy pipázó öregembertől. Arra a kérdésre pedig, hogy mikor jön a menetrend szerinti következő járat, azt felelte hunyorogva:

– Az a sörtől függ! Márminthogy mikor érkezik meg a sörösköcsi. Az a legbiztosabb menetrend!

Nem nagyon értették ugyan az összefüggést, de annyit megértettek, hogy várni kell. Palánk Géza szétnyitotta a kempingszéket, s kényelmesen beleült. Tuka és Cseppcsányi a fűbe heveredett, Bádogos meg kavicsot gyűjtött a bográcsba. Szinyák és Kece megkörnyékezte a pipázó öreget.

– Lehet, hogy csak fél óra múlva jön a komp? – kérdezte Szinyák.

– Abbizony lehet! – mondta az öreg.

– De az is lehet, hogy csak egy óra múlva? – kérdezte Kece.

– Bizony az is lehet! – mondta az öreg.

– A bácsi is a kompra vár? – kérdezte még udvariasságból Szinyák.

– Én nem. Én sörre – mondta az öreg, s vígan pöfékelt a pipájával.

Szinyák, miután tájékozódott a komp menetrendjéről, elindult Kecével.

– Teszünk egy kört. Szétnézünk egy kicsit – mondta Tukának.

– Nem bánom – felelte Tuka. – De ha nem lesztek itt idejében, átúszhatjátok a Dunát!

– Itt leszünk – válaszolta Szinyák fölényesen. – Hallottad, elég, ha figyeljük a menetrend szerinti sörszállítmányt!

Tuka bólintott, Bádogos előhalászott egy újabb kolbászos kenyeret, Cseppcsányi érdeklődéssel nézte, Bádogos ingadozott, majd sóhajtva letört egy darabot.

– Nesze – mondta Cseppcsányinak. – Nem bírok enni, ha a számba néznek!

Palánk Géza fintorgott, a fejét kapkodta, a pipafüst pont az orra alá szállt; egy ideig túrta, majd arrébb pakolta a kempingszéket.

A pipázó öreg mosolyogva nézte, nem sértődött meg, vígan pöfékelt, hatalmas füstgomolyokat lőtt ki, mint egy mozdony.

Cseppcsányi lenyelte a kolbászos kenyeret, érdeklődéssel figyelte az öreget, majd udvariasan megszólította:

– A bácsi idevalósi?

– Én igen – felelte az öreg.

– És mit tetszik csinálni?

– Én a sörré várok – hangzott a válasz két pöfékelés között.

– Egész nap? – érdeklődött Cseppcsányi.

– Egész nap – hagyta rá az öreg.

– De néha át tetszik menni!

– Nem én, soha! – mosolygott az öreg.

– Nem? – hitetlenkedett Cseppcsányi.

– Nem – erősítette meg az öreg. – Nem szeretek utazni.

A további érdeklődésnek Szinyák és Kece megérkezése vetett véget. Szinyák büszkén lóbált valamit, ami erősen hasonlított egy tyúkra.

– Mi az? – kérdezte Tuka.

– Tyúk – felelte Szinyák, s a magasba emelte a lábánál fogva a tyúkot.

– Honnan vetted? – érdeklődött Tuka.

– Itt, nem messze – mutatott körbe Szinyák. – Olcsó volt, és elvágták a nyakát is. Úgy gondoltam, hogy jó lesz vacsorára. Nyársra húzzuk és megsütjük.

– Éljen! – kiáltotta Bádogos. – Vagyis: süljön!

– Azért legközelebb velünk is beszéld meg! – dohogott Tuka.

Hatalmas fékcsikorgással, csörömpöléssel a sörösautó fékezett valahol a hátuk mögött. A pipázó öreg felállt, meglengette a kalapját. A túlsó parton felberregett a komphajó motorja, s széles csíkot húzva elindult.

A pipázó öreg még egy utolsó füstgomolyt küldött Palánk Géza felé, majd elballagott.

– Jön a komp! – szólt még vissza. – Lehet készülődni!

A komp kikötött. A kompos – barnára sült, kerek fejű férfi – megbámulta az expedíciót.

– A túlsó partra? – kérdezte teljesen feleslegesen, hiszen hová máshová mehettek volna?

De Tuka komolyan bólintott, nem nevetett a kérdésen.

– Lehet beszállni! Mindjárt indulunk – mondta a kerek fejű kompos, és elsietett a sörösautó irányába.

Felpakoltak a kompra, és a karfára támaszkodva nézték a Dunát. A víz alacsony volt, csak a meder közepén folydogált, mint valami nagyobbfajta patak.

A kerek fejű kompos sokkal hamarabb megérkezett, mint ahogy gondolták volna, a pipázó öreggel cipelt egy sörös-ládát. Felrakták a kompra, a kompos elbúcsúzott az öregtől.

– Aztán majd jövök, Ábris bátyám!

– Egen – bólintott az öreg, akit Ábris bátyámnak hívtak.

– Majd jössz!

S búcsúzóul egy hatalmas füstgomolyt eresztett utánuk.

A komp vígan szelte a vizet, habos fehér csík nyílt utána, kiverődött a partra.

Mikor kikötöttek, a kompos megszólította Tukát:

– Aztán hová?

– Oda, a nyárfák alá – felelte Tuka, meglátva a távolban egy nyárfacsoportot.

– Ühüm, az jó hely – mondta a kompos. – Akkor még majd találkozunk!

– Igen – mondta Tuka. – Mivel tartozunk a kompért?

– Semmivel – mondta a kompos. – Ez most nem személy-járat volt. Ez most sörjárat volt!

– Köszönjük – köszönte meg Tuka barátságosan mosolyogva.

Elbúcsúztak a kompostól, aki mindnyájukkal kezet rázott, mintha felnőttek lennének, s ez Palánk Gézában igen mély benyomást hagyott.

Majd felpakoltak. Tuka javaslatára segítettek Palánk Gézának is, morogva ugyan, de Szinyák és Kece megfogta a kempingszéket, Cseppcsányi az étkezészetet, s elindultak a nyárfák felé.

A hatalmas törzsű nyárfák szabályos barlangot alkottak félkörben állva, a lombbarlang szája a magasból a vízre nyílt.

– Ideális táborozóhely – jelentette ki Tuka, mikor megvizsgálta a helyet. – Bőven elfér a két sátor! És nem jön fel a víz, mert itt elég magas a part.

A többiek bólogattak, gyönyörködve nézték, ahogy Tuka lelépi a sátrak helyét.

– Itt lesz az egyik sátor, itt meg a másik – jelentette ki Tuka.

Majd szétnézett a környéken. Balra tőlük a kompikötő állt, üres hordókra szerelve, jobbra egy kicsi fehér ház, a gátór háza. A gátór házatól fölfelé kanyarodott a Duna, szemben a túlsó parton villák, nyaralók, kertek voltak tarka összevisszaságban.

– Ideális hely! – mondta még egyszer Tuka. – A víz elvág minket a civilizációtól!

Szinyák, aki a tyúkot szorongatta, felrikkantott:

– U-u-ú! Vjj-vjj!

– Ez mi volt? – kérdezte Bádogos.

– A szabad természet üdvözlése – válaszolta Szinyák, és megpörgette a tyúkot a feje fölött.

Gyorsan lekapták a fejüket, csak Bádogos aludt el, s a tyúk nagy csörrenéssel lecsapott a bográcsra.

– Mi az? Mi az? – rémüldözött Bádogos. – Behorpasztod a bográcsot! Nem tudsz vigyázni?!

Tuka vágta ketté a kifejlődő veszekedést:

– Gyerünk, munkára! Takarítsuk ki a sátrak alját!

Palánk Géza kibontotta a cseh túrasátrat.

– És ki kivel fog lakni? – kérdezte guggolva.

Tuka ezen még ugyan nem gondolkozott, de megérezte, hogy fontos dolgról van szó, és gyorsan döntött, mielőtt vitatkozásba fulladna az elrendezkedés.

– Velem lakik Kece és Szinyák. Veled lakik Cseppcsányi és Bádogos.

Majd hogy végképp lezárja az ügyet, gyorsan hozzátette:

– Kece, segíts kibontani a sátrat! Szinyák, ott az ásó, áss vízlevezetőt!

Palánk Géza meg volt elégedve az elosztással, ő is így gondolta, mivel úgy érezte, hogy Bádogossal és Cseppcsányival könnyebb lesz kijönnie.

Bádogos boldog volt, hogy a gyönyörű túrasátorban lakhat. Cseppcsányi ugyan szívesebben lett volna Tukával, merthogy az olyan komoly és megfontolt, mintha évekkal lenne idősebb náluk. „De hát teljesen mindegy – gondolta végül. – Itt vagyunk egymás mellett!”

A két sátor felállítása belenyúlt a késő délutánba. Csorgott róluk a víz, az arcuk poros és maszatos volt, a kezüket feltörte az ásó, a fűrész, a száraz gally – de a két sátor állt, és gyönyörű volt!

Cseppcsányi a róka farkú fűrészszel hajlékony ágakat vágott a part menti bokrokról, és kerítést csinált a sátrak köré. Tuka a sátor elé kavicsból utat rakott ki. Tuka sátra régi katonasátor volt, de kényelmes, tágas. Hát a túrasátor persze szebb volt, ablaka volt, előszobája volt, de Tukáék nem irigykedtek.

Mikor minden elkészült, Tuka még egyszer körbejárta a sátrat, megnézte a zsinórokat, hogy elég feszesek-e, megvizsgálta a cövekeket, hogy jól tartanak-e, majd ragyogó arccal kijelentette:

– Felvertük a sátrat!

– Fürödjünk meg vacsora előtt! – javasolta Szinyák.

– Helyes – mondta Tuka. – Csak várjunk egy kicsit, hogy lehűljön a testünk. Te addig kiteregethetnéd a holmidat a fűre, hadd párologjon el belőle a petróleum.

Szinyák kibontotta a hátizsákját, és kiteregette a holmiját a napra. Cseppcsányi meg Bádogos elindult száraz gallyakért, Tuka átsétált a túrasátorhoz. Szemmel felmérte a zsinórok állapotát, majd bekukkantott a sátorba.

– Jó kis sátor – mondta barátságosan.

– Dupla fedelű, és feneke is van – szólta ki Palánk Géza, de a hangjában nem volt hengegés.

– Igen – mondta Tuka. – Azt hiszem, hogy itt jól megleszünk.

Visszaballagott a partra, és az ásóval tűzhelyet csinált. Hosszúkás gödröt ásott, a gyeptéglákat ügyesen kétoldalt a peremre rakta, majd két villás végű gallyat vágott, s leszúrta a tűzhely fölé.

Szinyák érdeklődéssel figyelte, majd szemével a nyárfákat vizsgálta, s megállt az egyik előtt.

– Ez lesz a naptárfa! – mondta.

Letisztogatta a repedezett kérget, s a törével egy vízszintes rovátkát faragott bele.

– Az első nap! – jelentette ki.

Kece és Cseppcsányi visszaérkezett a száraz gallyakkal. Lerakták, Palánk Géza is kibújt a sátorból, és körülállták a naptárfát.

– Valahogy meg kellene jelölni azt is, hogy vidám nap volt – jelentette ki Cseppcsányi,

– Hogy érted azt, hogy vidám nap? – kérdezte Szinyák.

– Hát hogy nem esett az eső meg ilyesmi – mondta Cseppcsányi.

– De hogyan jelöljem? – kérdezte újra Szinyák Cseppcsányit.

Cseppcsányi törte a fejét, majd ezt mondta:

– Faragj rá napsugarakat! Onnan tudjuk, hogy ez vidám nap volt!

Szinyáknak tetszett az ötlet, három függőleges vonást vágott a vízszintes fölé, az volt a napsugár.

– Így jó? – nézett körül.

– Így jó – mondták neki.

– És a rossz napot hogyan jelöljem? Bár remélem, nem lesz rá szükség – tette hozzá Szinyák.

Cseppcsányi elemében volt.

– A rossz napot hullámzással jelöld! Az jelenti az esőt.

A többiek helyeslően bólogattak, ez kétségtelenül remek jelölés, világos és érthető. Cseppcsányinak dagadt a melle a büszkeségtől.

– Gyerünk fürödni! – javasolta Tuka. – De szeretnék mondani valamit a fürdéssel kapcsolatban.

– Halljuk! – rikkantott Bádogos. – Csupa fülkagyló vagyok!

Tuka végignézett rajtuk.

– Tudjátok jól, hogy milyen nehezen engedtek el ide minket. És azt is tudjátok, hogy a legkisebb baj esetén vissza kell mennünk!

– Tudjuk – morogták a többiek.

– Éppen ezért a fürdésnél a következő szabályt kell betartanunk. Egy: senki se megy a mély vízbe! Kettő: egyedül senki se fürdik! Három: mindig legyen a parton egy úszóöv! Világos?

– Világos! – zúgták a többiek.

– Akkor gyerünk – bólintott Tuka.

Belezúdultak a vízbe. A víz alacsony volt, alig ért derékig, s meleg volt és bársonyosan simogató. Bukfenceztek,

ugráltak, fejen álltak, fröcsköltek, mikor egyszer csak Szinyák felkiáltott:

– Nézzétek, a gróf úr!

Észre se vették, hogy Palánk Géza nincs velük. Most megbűvölve nézték, ahogy áll a parton, és fürdőst szór a Dunába. Habzott, gyöngyözött, buborékos lett a víz.

– Azannyát! – rikkantott Kece, és beleúszott a buborékba.

Bádogos gyorsan követte.

– Azannyát! – rikkantotta. – Fenyőillatú!

Palánk Géza egy ideig bámult a fenyőillatú buborékok után, hiszen a víz pillanat alatt elvitte, majd a Dunába dobta az üres zacskót is, és belemászott a vízbe.

– Köszönöm! – bukkant fel előtte Kece. – Remek fürdőst volt!

– Szívesen – mondta Palánk Géza fanyarul, hiszen nem neki szánta a fenyőillatú fürdőst.

Mikor megunták a fürdést, kimásztak a partra, s ugráltak, hogy a víz kimenjen a fürdőből, s futkostak, hogy megszáradjon a bőrük.

A nap már lefele tartott az égen, vörösre festette a szelíden hömpölygő vizet.

– Hozzá kell látnunk a vacsorához! – figyelmeztette Tuka Szinyákot. – Meg kell pucolni a tyúkot.

– Ivóvíz is kellene – mondta Cseppcsányi. – Én elmegyek Bádogossal a gátór házához, ott biztosan van víz. Összeszedték a kulacsokat, Bádogos vitte a bográcsot is, és elindultak.

Tuka tüzet készített, Palánk Géza segített neki, tördelte a gallyakat. Kece nyársnak való ág után kutatott a bokrokban.

Vidáman folytak a vacsora előkészületei, Szinyák a tyúkot kopasztotta, csak úgy röpködött körülötte a toll, ráragadt,

úgy nézett ki, mint egy hatalmas madár. A vidámság csak fokozódott, mikor megérkeztek Cseppcsányiék. Cseppcsányi fején hatalmas posztókalap volt, lecsúszott a füléig.

– Ezt honnan vetted? – kérdezte Tuka.

– Ott lógott egy ágon! – felelte Cseppcsányi a kalap alól.

– Biztosan valami vándor akasztotta oda. A gátőr különben nem volt otthon, de egy jó kis kút áll az udvarán!

– Sül már a tyúk? – érdeklődött Bádogos.

– Türelem! – mondta Szinyák. – A jó munkához idő kell!

– Jé! – rikkantott Cseppcsányi a kalap alól. – Két tyúkunk is van!

Szinyák dühösen vakarta magáról a tollat.

– Ez a hála? Inkább segítenétek! Kapd el, én megfürdök!

Feldobta a megkopasztott tyúkot, Bádogos elkapta.

Míg Szinyák lemosta magáról a tollat, Tuka a tőrével felhasította a tyúkot, kibelezte, kettévágta, besózta, és ráhúzta a nyársra.

A tűz lobogott az alkonyatban, a tyúk sült, ínycsiklandozó illatok terjengtek, hat izgatott orr szimatolta.

– Azannyát! – sóhajtotta Bádogos. – Ez ám az illat!

Tuka a nyársat forgatta óvatosan, hogy a zsír egyenletesen süljön rá a tyúkra:

– Add ide egy kicsit, hadd forgassam! – könyörgött Szinyák. – Végül is én szereztem a tyúkot!

Tuka bólintott, és odaadta a nyársat Szinyáknak.

– Csak óvatosan!

– Bízd ide! – hencegett Szinyák. – Egy tyúkkal még elbánok!

Nagy gyönyörűséggel forgatta, finoman sercegett a zsír a pirosuló bőrön.

Hogy történhetett, hogy nem, biztosan azért nem vették észre, mert mindnyájan a tyúkot bámulták, a nyárs alsó vége lángot kapott, s a zsírral átitatott gally pillanat alatt elhamvadt. A tyúk belepottyant a parázsba, és sísteregve égett.

Szinyák annyira meglepődött, hogy zavarában tovább forgatta a nyárs kezében maradt végét.

Tuka eszmélt fel először.

– Kapd ki az egészet! – kiáltott Szinyákra, majd segített neki, és közösen kiszedték a tyúkot a parászból.

A tyúk koromfekete volt, mint a sötét éjféli.

– Megégett – mondta végre.

– Egy tyúkot se lehet rád bízni! – dühöngött Bádogos. – Már előkészítettem a gyomornedveimet, és most tessék! Mít csináljak a gyomornedveimmel?

– Nem tehetek róla – mentegetőzött Szinyák.

– Talán ha lekaparnánk egy kicsit... – szólalt meg Tuka, s elővette a törét.

A kapargatás kétségtelenül használt a tyúknak, éjféketéből dióbarnára változott a színe.

Reménykedve nézték.

Tuka igazságosan hatfelé darabolta és szétosztotta. Mohón nekiláttak, Palánk Géza finnyáskodott még egy kicsit, de mikor látta, hogy a többiek milyen jóízűen falják, beleharapott.

A tyúknak még így, dióbarnán is nagyon jó íze volt!

– Azanyát! – szuszogott Bádogos. – Ilyen jót még nem ettem!

A többiek csatlakoztak hozzá, tele szájjal bizonygatták, hogy ilyen jót még nem ettek, úgyhogy lassan Szinyák is megnyugodott, elmúlt a lelkiismeret-furdalása.

Kulacsból friss vizet ittak rá, s fél könyékre dőlve szopgatták a csontokat.

Egyszerre csak megállt fölöttük valaki. Akkor vették csak észre, mikor Cseppcsányi fejére mutatva megszólalt:

– Enyém kulup!

Hunyorogva felnéztek, egy nagyon kék szemű, hatalmas bajuszú ember állt fölöttük. Lábánál kuksolt a csupa szőr pulija.

– Mondani nektek jó estét! Enyém kulup! – mutatott újra Cseppcsányi fejére.

Cseppcsányi végre megértette, odaadta a kalapot.

– Én lenni gátőr! Enyém nevem Pólika Pál – mondta az idegen mosolygós szemmel, és a fejére csapta a kalapot.

– Jó estét kívánunk – ébredt fel Tuka. – És elnézést kérünk a kalapért. Nem tudtuk, hogy a bácsié.

Majd jó ösztönrel a kutya felé nyújtotta a csontot. A puli vágyakozó szemmel nézett a csontra, majd felpillogott a különös beszédű gátőrré.

– Jól van, Első Ferenc Józef! Meg lehet enni!

A puli bekapta a csontot, s jóízűen ropogtatta.

– Ki az az Első Ferenc Józef? – dadogta Bádogos.

– Enyém puli! Merthogy hasonlítani rá – mondta Pólika Pál, megnézte őket, a sátrakat, a vizet, majd bólintott. – Ügyes! Ügyesen állítottatok sátort! Jó éjszakát nektek! Én ott lakom, ha kell víz, ha kell bármi, odajönni. De a kulup enyém!

S elballagott, nyomában a pulival, akit Első Ferenc Józefnek hívnak.

Mire magukhoz tértek a meglepetéstől, a tűz megtöppedt, már alig pislákkolt.

Bádogos a fejére rakta a bográcsot.

– Enyém kulup! – mondta vigyorogva.

De Tuka leintette, és Cseppcsányihoz is volt egy-két szava:

– Nem kell mindent elhozni amit meglátunk, Cseppcsányi!

– Nem tudtam, hogy az övé a kalap – mentegetőzött Cseppcsányi.

Tuka óvatosan eloltotta a tüzet, a vékony, fehér füst siseteregve szállt a csillagokra.

– Aludjunk! – ásított Bádogos.

Bemásztak a sátrakba, elhelyezkedtek a falevélágyon, Cseppcsányi elhatározta, hogy megfigyeli: milyen az első éjszaka a szabadban. De mire végiggondolta, elaludt. A többiek hallgatták, hogy csobog a víz, ciripelnek a tücskök; talán még azt is hallották, hogy zizegnek a csillagok, de ezt már biztosan csak álmukban.

2

Amelyben egy sündisznót megkeresztelnek, fölfedezőútra indulnak szárazon és vízen, fölfedezik a szigetet, de Palánk Géza nem árulja el a Titkos Öblöt

1.

Soha vidámabb reggelt nem látott még a világ, vagyis a világnak az a része, amelyben egy nyárfacsoport állt, a nyárfacsoportban két sátor, s a két sátorban hat gyerek aludt. Illetve az egyik csak aludna...

Cseppcsányi még percekig azt hitte, hogy álmodik, éppen ezért erősen lehunyta szemét. De a fülét nem tudta lehunyni, szuszogást hallott meg csámcsogást, sokkal kitartóbban és erősebben, mint ahogy álmában szokta hallani az ember. Már tudta, hogy ébren van, de még mindig nem akarta kinyitni a szemét. Először arra gondolt, és ezen nem is szabad csodálkozni, hogy Bádogos zug- és orvlakomáinak egyikét hallja. Ezen kicsit felháborodott. De majdnem egy időben meghallotta Bádogos egészséges horkolását is, amely leginkább a szilvalekvár rotyogásához volt hasonlítható. Akkor meg mi a csoda ez? – villant át Cseppcsányi nehezen

ébredő agyán. Kinyújtotta a kezét, s tapogatózott a szuszogás meg csámcsogás felé.

S hirtelen felébredt. Szemét kinyitotta, s sziszegve nyalogatta tenyerét. A szuszogó és csámcsogó valami alaposan összeszurkálta.

A szuszogó, csámcsogó valami összegömbölyödött, mint egy labda, és hosszú tüskéit meresztgette.

Cseppcsányi, most már teljesen felébredve, megállapította, hogy egy sündisznót simogatott meg. Dühösen bámulta a meredező tüskéket.

A gombolyag ekkor megmoccan, egy szurokfekezte mozgó orr gömbölyödött ki, s két apró, ravasz szem kémlelte Cseppcsányit.

Cseppcsányi hangtalanul elnevette magát. Tréfásan felfújta a képét, s farkasszemet nézett a sündisznóval. A sündisznó elégedett lehetett Cseppcsányi felfújti képével, mert teljesen kigöngyölődött, s óvatosan az utolsó falat után nyúlt.

Cseppcsányi vigyorogva állapította meg, hogy az utolsó falat Palánk Géza Caola szappanjának földi maradványa. Hunyorított egyet, amit a sündisznó helyesen biztatásnak fogott föl, mert bekapta a szappandarabot, s jóízűen csámcsogva és szuszogva megette.

Cseppcsányit teljesen elbűvölte a falánk sündisznó.

– Mit ennél még? – suttozta neki.

A sündisznó körülnézett, Cseppcsányi követte a pillantásával, de több szappan vagy egyéb sündisznócsemege nem volt a láthatáron.

Cseppcsányi óvatosan Bádogos hátizsákjáért nyúlt, centiről centire araszolva elhúzta, s vigyázva kinyitotta. A sündisznó kerekre tárgult szemmel követte minden mozdulatát.

– Itt mindig szokott lenni valami – mormogta Cseppcsányi, és belenyúlt a hátizsákba.

Szerencséje volt, vagyis hát természetesen a sündisznónak volt szerencséje, mert egy csomagogyorót húzott ki. Kihúzható voltna, mondjuk, egy csomag rágógumit is, amit nem valószínű, hogy a sündisznók szeretnek.

– Szerencsénk van – jegyezte meg halkán Cseppcsányi.

A sündisznó nem mondott semmit, viszont annál kitaróbban nézte aogyorós csomagot.

– Egyszerre akarod, vagy szemenként? – társalgott tovább Cseppcsányi, majd választ sem várva, úgy döntött, hogy szemenként adja oda aogyorót.

Már nyúlt is a zacskóba, kivett egy szemet, mikor a keze megállt a levegőben. Eszébe jutott egy zseniális ötlet, ami így hajnal felé nem is olyan nagy csoda, a természet bölcs ajándéka ez a korán kelőknek. Az jutott eszébe, hogy mi lenne, ha idomítaná a sündisznót? Elég értelmesnek látszik, és nem is fél. Ni, most is hogy remeg az orra, és csillog a szeme! Az ötlet, mint minden igazán zseniális ötlet, másodpercek törtrésze alatt született meg, Cseppcsányi keze már meg is mozdult, s befejezte az ívet, a sündisznó orra alá nyomva aogyorót.

Azonban a mozdulattal egy időben Cseppcsányi halkat, de éleset fütyentett. Valahogy így: ffty!

A sündisznó meglepve kapta fel a fejét, ránézett a mosolygós, szeplőkkel telepöttyözött, zsemlekerek gyerekarra, s ravasz szemét mozgatva vizsgálta.

Cseppcsányi még egyet fütyentett, s odaadta aogyorót. A sündisznó szemvillanás alatt befalta.

Cseppcsányi most továbblépett az idomításban. A másik oldalára fordult, háttal a sündisznónak, és fütyentett.

A sündisznó átlagon felül értelmesnek bizonyult, mert orrát felvágva átügetett Cseppcsányi másik oldalára, ahol megkapta a mogyorót.

Cseppcsányi mérhetetlenül büszke volt. Hogyisne! Élete első önálló idomításáról volt szó, amely íme, nagy reményekkel kecsegtetett!

Legszívesebben megsimogatta volna a sündisznót, de már tudta, hogy a sündisznót nem lehet simogatni, mert szúr. Inkább barátságosan rámosolygott, s a nagyobb hatás kedvéért felfújta a képét. A nagyobb hatás nem is maradt el, a sündisznó határozott rokonszenvvel pislogott rá.

„Valami nevet kellene neki adni” – morfondírozott Cseppcsányi, teljesen logikusan, hiszen mindennek a világon van neve, ami valamilyen kapcsolatba kerül az emberekkel. Cseppcsányi sorba vette, hogy milyen név illenék legjobban a sündisznóra. Sokáig habozott a Tóbiás és a Matyi között, míg végül úgy döntött, hogy a Matyi lesz a legjobb, mivel rövidebb, és van benne valami füttyszerű, a ty betű miatt.

„Remélem, hogy fiú vagy!” – tűnődött Cseppcsányi a sündisznót nézegetve. Majd elnyújtva a ty betűt, nevéen szólította a sündisznót:

– Mattyi! Ez a neved! Matyi!

Cseppcsányi boldogan állapította meg, hogy a sündisznó hallgat a nevére. Elmondta még egypárszor, hogy jól az agyába vésse:

– Matyi, Matyi, Matyi!

Bádogos nyitotta ki a fél szemét, hallgatózott, és ijedten figyelte Cseppcsányit. Majd megrázta Palánk Gézát.

– Ébredj! Cseppcsányi magában beszél!

Palánk Géza felült, és megkérdezte Cseppcsányit:

- Miért beszélsz magadban?
- Cseppcsányi vidáman vigyorgott rájuk.
- Nem magamban beszélek!
- Hát kivel beszélgetsz? – kérdezte Bádogos.
- A sündisznómmal! Őt hívják Matyinak – felelte büszkén Cseppcsányi, majd felrakta a pokrócra a sündisznót.
- Honnan tudod, hogy Matyinak hívják? Talán bemutatkozott? – érdeklődött Bádogos.
- Én neveztem el Matyinak! Először tűnődtem rajta, hogy Bádogosnak nevezem el, de rájöttem, hogy szebb nevet érdemel.
- Bádogos nem sértődött meg.
- És mit csinálsz vele?
- Idomítom! Már megtettük az első lépéseket.
- Cseppcsányi a büszkeség szobra volt. Kihúzott derékkal ült a sátorlap derengésében, ölében a sündisznóval.
- Palánk Géza érdeklődve figyelte, majd a sündisznóra nézett.
- És mit tud?
- Figyeljetek! – mondta Cseppcsányi. Letette a sündisznót a földre, félrehajolt és füttyentett.
- Matyi felvágta az orrát, és vidáman a lehajolt Cseppcsányihoz ügetett, s jóízűen ropogtatta a szájába nyomott mogyorót:
- Nahát! – ámuldozott Bádogos. – Ha nem látnám, el se hinném!
- Nagyon ügyes – jegyezte meg Palánk Géza.
- Cseppcsányi zavart mosollyal fordult Bádogoshoz.
- Kölcsönvettem egy kis mogyorót, az idomítás érdekében. Bádogos nagyvonalúan legyintett.
- Szót sem érdemel! Illetve megérdemli a mogyorót.

– Meg egy kis szappant – tette hozzá Cseppcsányi Palánk Géza felé fordulva.

– Szappant? Mosakodni is tud? Nahát! Ez aztán az időmítés!

Cseppcsányi szerényen elvigyorodott.

– Még nem tud. Azt is megette.

Palánk Géza fürkészsze nézte a sündisznót, Matyi szemérmesen lehunyta a szemét.

– Izé, nem baj. Csak ne kapjon gyomorrontást – zárta le a szappanügyet Palánk Géza.

Kint éles füttyszó hangzott fel, a sündisznó hegyezte a fülét. Szinyák képe jelent meg a sátornyílásban.

– Jó reggelt, hétalvók! – kiáltotta vidoran.

– Nem tudsz kopogtatni?! – förmedt rá Bádogos.

De Szinyák csak legyintett, a sündisznót vizsgálta.

– A tiéd? – kérdezte Cseppcsányitól. – Honnan vetted?

Cseppcsányi szeplős képe büszkén ragyogott.

– Megérezte bennem a jó embert, és idejött! Igaz, Matyi?

– Nahát! – ámult el Szinyák. – Matyinak hívják? Mikor volt a keresztelő? És ki a boldog keresztapa?

A válaszra már nem volt idő, mert Kece feje is megjelent a nyílásban, és türelmetlenül sürgette őket:

– Gyerünk, gyerünk, világ lustái! Reggelizzünk!

Majd Bádogosnak címzett egy külön aranyköpést:

– Ha olyan magas lennél, mint amilyen lusta vagy, ülve nyalhatnád a holdvilágot!

Bádogost önkívületbe hozta az aranyköpés.

– Mondd még egyszer! Mondd el még egyszer! – mászott Kece után könyörögve.

Kece egy újabb változattal lepte meg:

– Ha a lustaság fájna, éjjel-nappal ordítoznál a fájdalomtól!
– Ez is jó! – mondta Bádogos. – De azt a holdvilágost mondd!

Palánk Géza fogmosó pohárral a kezében vonult ki, Cseppcsányi füttyögetve hívta Matyit, a sündisznó vidáman kocogott utána.

Tuka leterített a földre egy pokrócot, és rájuk nézett. – Mindenki hozza ide, ami enivalója még van!

– Miért? – kérdezte Bádogos rögtön.

– Azért – felelte Tuka nagy nyugalommal –, hogy megegyük. Ezenkívül pedig nem jó, ha a sátorban élelmet tartunk. Megszárad, bejönnek a hangyák és egyéb bogarak.

A javaslat ésszerű volt, mindenki elfogadta, csak Bádogos morgott:

– És aztán mit eszünk?

Tuka türelmes volt, vidám szemmel méregette Bádogost.

– Ne féltsd a hasad! Ezután a közös kasszából mindennap bevásárolunk.

Erre Bádogos se tudott mit mondani, bebújt a sátorba, és kihozta a hátizsákot, s olyan arccal, mint aki súlyos operáció előtt áll, a pokrócra öntötte. Kétségtelen, hogy Bádogos szerette a hasát, és felkészült a táborozásra. A hátizsákból különös enni- és rágnivalók kerültek elő. Először is két szál füstölt kolbász, utána egy üveg szilvalekvár, egy üveg zöld-dió, majd több zacskó mogyoró és rengeteg rágógumi.

A sündisznó izgatottan szimatolt a pokróc szélén.

Bádogos először el akarta taszigálni, majd eszébe jutott, hogy egy sündisznót nem lehet csak úgy taszigálni, éppen ezért ujját szopogatva, siránkozó hangon szólt Tukának:

– Plusz egy főről nem volt szó! Még a sündisznóval is osztozkodnom kell? Mi lesz, ha minden vadállat ide jár vendégségbe!

De Tuka a sündisznó védelmére kelt:

– Ne légy olyan irigy, Bádogos! Vendégségbe pedig mi jöttünk. A sündisznó itthon van. Ezt ne felejtsd el!

Cseppcsányi hálásan nézett Tukára. Majd a dűnnyögő Bádogoshoz ment, és félrehúzta.

– Ide figyelj, Bádogos, mondok valamit!

– Mi van?

– Van egy ajánlatom. Ha adsz a mogyoróból, te is idomíthatod Matyit.

Bádogos fonnyadt arca kivirult.

– És nekem is fog engedelmesskedni?

– Hát persze! Vagy legalábbis valószínű – hagyta rá Cseppcsányi óvatosan.

Bádogos a pokróchoz ment, felnyalábolta a mogyorós zacskót, s még guggoltában odaszólt Cseppcsányinak:

– A rágógumit nem szereti?

– Nem hiszem – felelte bizonytalanul Cseppcsányi, aki nagyon boldog volt, hogy ilyen ügyesen megoldotta Matyi élelmészét.

– Mindenesetre tartalékolok egy kis rágógumit – morogta Bádogos, és zsebre vágta a rágógumikat.

Tuka igazságosan hatfelé osztotta a pokrócra hordott ennivalót.

– Mindenki lakjon jól, mert csak délután ebédelünk.

Sok biztatás nem kellett, a jó levegő, a nagy alvás meghozta az étvágyat, felfaltak mindent.